

Existuje přes 80 identifikovaných autoimunitních onemocnění. Mezi ty s nejvyšší prevalencí patří psoriáza, jejíž celosvětová prevalence se pohybuje okolo 2–5 %. Léčebné postupy tohoto zánětlivého onemocnění lze rozdělit následovně: v případech nízké závažnosti se používají topické přípravky pro lokální léčbu a při jejich nedostatečném efektu se přistupuje k silnějším terapiím. Při střední závažnosti onemocnění je nasazována fototerapie a dále při středních až těžkých formách onemocnění se nasazuje léčba systémová. Mezi možnosti systémové terapie patří například cytostatikum metotrexát a imunosupresivum cyklosporin, případně retinoidy (analogy vitamínu A). Ani systémové terapie však nemusí mít žádaný efekt nebo mohou mít negativní vliv na celkový stav pacienta. V takových případech se využívá biologická léčba.

Biologická léčba je obvykle prováděna protilátkami a fúzními proteiny, které jsou vyrobeny pomocí rekombinantních technologií. Pro léčbu psoriázy se používají nejčastěji inhibitory faktoru nádorové nekrózy α (TNF- α) a interleukinů 12, 17 a 23 (IL-12, IL-17 a IL-23). Při inhibici imunitního systému biologií bylo potvrzeno, že může docházet k reaktivaci virových infekcí. Ty mohou následně vést až k rozvoji onemocnění vyvolaných latentními virovými infekcemi.